

Biró Tamás

Ő Biró Tamás, anyám húgának, Bíró Gyuláné Török Klárának a fia, az egyetlen anyai unokatestvérem. A képen öt éves. A helyszín a MIKÉFE kertészképző telepe, ahol apám főkertész volt. Az út, ahol Tomi áll, a telep 'főútja' volt, a Keresztúri úti bejárattól 350-400 méter hosszan, nyílegyenesen a kép közepén látható ezüstoffenyőig. Ott balra fordult, és rögtön a kertészet központi épületéhez vezetett. Az első helyiség az óriási munkaterem volt, itt ültették át nagy asztalokon a palántákat. (1990-ben, Izraelben meglátogattam a MIKÉFE egy hajdani kertészét, aki 1948 óta élt ott. A kertjében egy kis épületen ott volt a magyar felirat: munkaterem.) Itt mindig jó, friss földszag volt. A munkateremből nyílt jobb felé apám irodája. Több íróasztal volt benne, de csak ő dolgozott

itt, és mindig be volt osztva mellé egy-egy növendék, segíteni és tanulni. Én csak ritkán mehettem az irodába, apám nagyon ügyelt arra, hogy munka közben ne zavarjam se őt, se másokat. A munkaterem másik oldalán kezdődött az úgynevezett összekötő ház. Hosszú középső helyiségéből két oldalra üvegházak nyíltak. (2000-ben mutatta az akkori FŐKERT-telep vezetője, hogy milyen jó állapotban vannak még a szép díszes lefolyórácsok és kilincsek.) A képen látható víztorony mögött volt a házunk, pontosabban apám szolgálati lakása egy nagy villában. Kövezett út vezetett hozzá, de az ezüstfenyő mögött, a nagy lombos fák előtt volt egy ívesen hajló kis út is. A bejáratánál babarózsa-, aranyeső- és jázminbokrok, mellette sziklakert és halastó, aranyos békákkal. A sárga virágot, piros bogyót termő bokrok között kerti bútorok. Úgy neveztük: meseország.